

Szivárvány

2012. JANUÁR • XXXIII. ÉVFOLYAM • 351. SZÁM

Szivárványos új évet kívánunk!
• 2012 •

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Égtől földig január

Januárban az a nagy hiba,
egy lábon didereg a liba,
ha rámegy, elcsúszik a jégen,
patak vizén nem úszott régen.

Koplalnak a lármás verebek,
égtől földig hópehely lebeg,
fürödni se lehet a porban,
jobb lesz megszállni az odorban.

Ha süt a nap, hasít a hideg
levegő, még a nád se zizeg!
Csupasz az ág, az erdő, minden –
még egy madár se fütyöl ingyen.

Mancsát rázogatja a macska,
nem mer a hóba lépni a csacska.
Amíg a kerítésre mászik,
villanydróton szél citerázik.

Hatalmas szeme van a holdnak,
azt lesi, havaz-e holnap.
És integet a hóembernek:
Nőj nagyot, murokorrú gyermek!

Boldog új évet kívánunk
minden olvasónknak!

LENGYEL FERENC

Négy vándor

Négy vándor jár egymás mögött,
lépésben mérik az időt,
s ahogy jönnek sorra-sorra,
fordul az év, mint az óra.

A négy testvér a négy évszak.
Egymás mögött vándorolnak,
jönnek-mennek szakadatlan,
soruk vége láthatatlan.

TÓTH ÁGNES

Hónapok

Januárban jégvirág,
Februárban hóvirág,
Márciusban pihe-puhán
Rügyezik a barkaág.

Áprilisban tulipán,
Május bódul orgonán,
Júniusban pipacs nyílik
A Macskadomb oldalán.

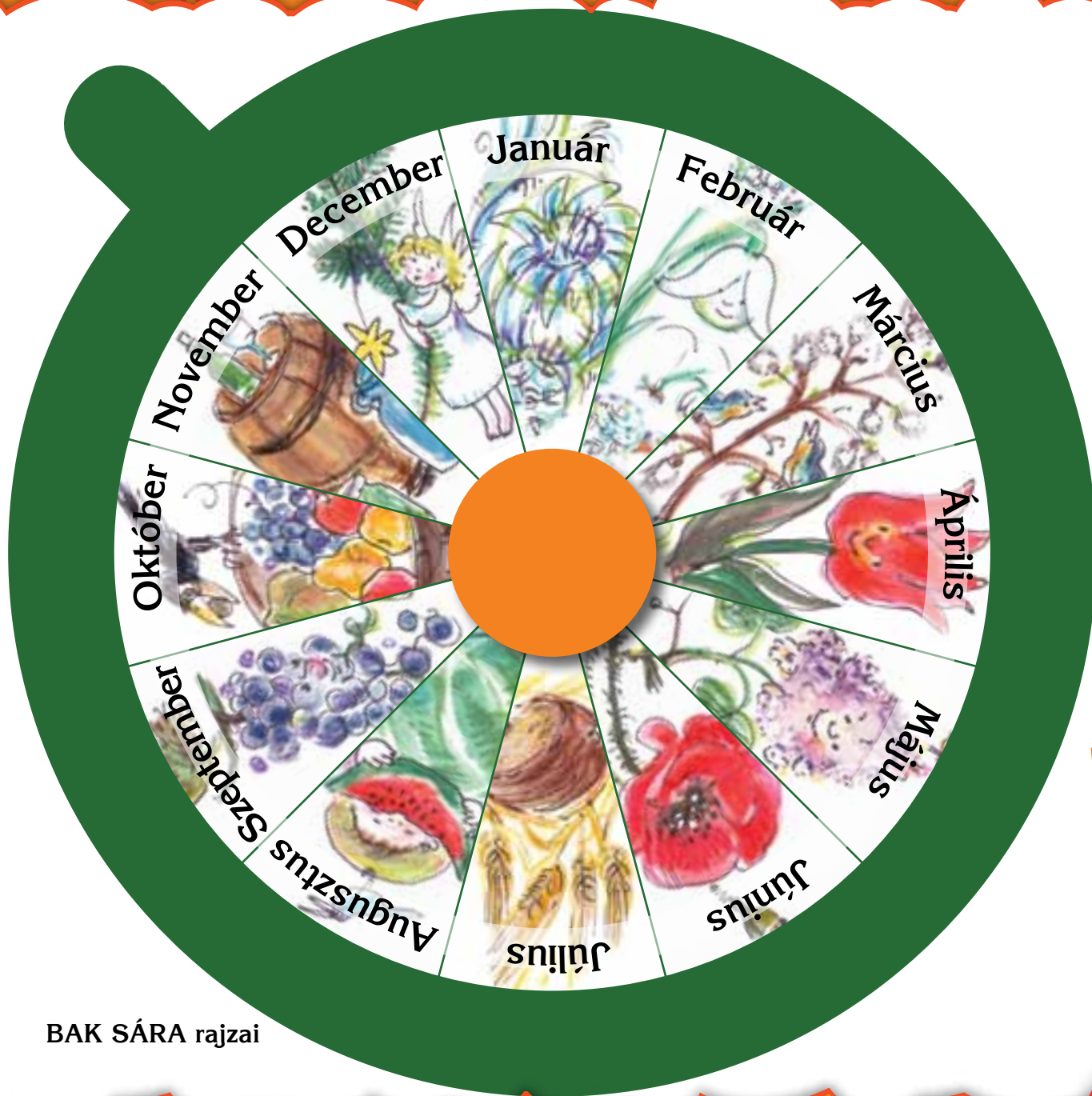
Júliusban búza nő,
Augusztusban dinnye jó,
Szeptemberben a tőkéken
Roskadozik a szőlő.

Októberben szüretelnek,
Novemberben hordók telnek,
Decemberben az angyalok
Fenyőággal útra kelnek.

Év-óra

A 4-5. oldal hátára
ragassz kartont,
vágd ki a két koron-
got, a két óra-
mutatót és a zöld
korongra rajzolt
ablakot. Milton-
kapocccsal
vagy dugóval
és rajzszeeggel
„szereld”
össze az
órát.
A színes
korongot
havonta egy-
szer mozdítsd
jobbra, hogy
mindig az éppen
telő hónap jelenjen
meg az ablakban. A
mutatók a perceket,
órákat, sőt az
évszakokat is jelzik.

BAK SÁRA rajzai

LÁSZLÓ NOÉMI

A hóember szíve

Kis golyó, nagy golyó
és egy közepes,
keze, orra, szája van,
szíve hova lesz?

A közepes közepén
egy darab fekete szén,
lyukacsos, öklömnyi kő,
vagy az inkább csak tüdő?
Fényes legyen vagy színes,
girbe-gurba, egyenes,

s kívültre vagy belültre
kellene majd tenni,
hogy mindenki lássa,
vagy ne lássa senki?

Pethő Szilárd,
magyar-
hermányi és
Kasza
Benjámín,
varsolci olva-
sónk rajzai

DÖME ZSUZSA

A család

A családot ábrázoló
rajzon három bukdácsoló,
hóbuckákon ugrándozó,
vékonyka alak látható.
Itt a tesóm, én meg anya.
És hol van az édesapa?
Hát nem látod? – bők a rajzra –,
a havat ellapátolta,
apa itthon van már régen,
kémény füstje száll az égen,
befűtött, hogy meleg legyen,
amire hazaérkezem.

Az alternatív hóember

Ma reggel fehéren ébredt a város, és amikor Barni félrehúzta a függönyt, még mindig nagy pelyhekkal havazott.

– Juhé! – kiáltott, szélesre tárva az ablakot.

Összekaparta a havat az ablakpárkányról, és hógolyót gyúrt belőle. Kit vagy mit dobjon meg vele? Megvan: a szomszéd ablakát! Nem, az betörhet. Azt az öreg nénit ott az utcán! Nem, szegény így is alig tud járni a csúszós úton. Hát akkor kit? Barni körülnézett. Megvan!

Dorka éppen akkor kászálódott ki a kiságyból, szeméből még ki se röppent az álom. És akkor: puff! Először csak meglepődött, aztán éktelen bömbölésbe kezdett. Anya és Apa egyszerre szaladt be. Anya Dorkát csitította. Apa Barnit korholta:

– Jobb célpontot nem találtál, fiam?!

– Nem...

– Még szemtelenkedsz is?

– Tényleg nem, Apa! A szomszéd ablakára nem akartam dobni, meg az öreg nénire sem. De el kellett már dobnom, mert nagyon hideg volt...

– Nem mondom, érdekes alternatív megoldást találtál a lányok felébresztésére – morgott Apa.

– Mi az az alternatív?

– Hát, ami eltér a megszokottól. Például hógolyóval ébresztgetni valakit!

Eközben Dorka a földre hullt hóból gyúrt egy jóval kisebb hógolyót, és bosszút forralva már lendítette a kezét, de Anya lefogta.

– Van egy ötletem! – mondta. – Ezzel a hógolyóval már nem dobunk meg senkit. Reggeli után lemegyünk az udvarra, és építünk egy hóembert. Ez a hógolyó lesz a magja, jó?

– Ilyen kicsi lesz? – kérdezte durcásan Dorka.

– Nem, de ezzel kezdjük. Addig görgetjük, amíg akkora nem lesz, mint te, jó?

Dorka elmosolyodott.

– Kitennéd az ablakba, hogy addig ne olvadjon el? – kérdezte Anya.

Dorka kicsit még gondolkodott, szívesen megdobta volna Barnit, de végül legyőzte a bosszúvágyat, és az ablakhoz indult. Barni készségesen ugrott, hogy kinyissa, s közben valami bocsánatkérés felét is motyogott.

Reggeli után az egész család levonult az udvarra. Dorka kezdte görgetni a hógolyót. Amikor akkora lett, mint a fél Dorka, átvette tőle Barni. Amikor akkora lett, mint a fél Barni, átvette tőle Apa. S mikor végül akkora lett, mint a fél Apa, Apa megállt, mert már nem tudta tovább görgetni. Közben Hanna és Anya meggörgették a második golyót, és együttes erővel, nagy hórúkkal felemelték az elsőre. A hóember fejét Dorka, Hanna és Barni együtt görgették, majd szánkóval a hóemberhez húzták. Mikor egyben volt a hóember, Barni megszólalt:

– Kéne egy seprű a kezébe!

– Jaj – kiáltott Apa, – a rossz seprűt épp a múlt héten dobtam ki. De van egy ócska halászbotom a padláson, lehozom!

És már szaladt is, s a hóember kezébe nyomta a botot.

– És mit fog ezzel a halászbottal a hóember? – kérdezte Barni.

– Van egy ráncos, öreg krumplim – mondta Anya, már hozta is, és a horogra akasztotta.

– Szeme nem lesz? – kérdezte Hanna.

– Nincs több krumpli, és nincs itthon egy szem gesztenyénk sem! – sópáncodott Anya.

Dorka és Hanna összenéztek. Mindkettő cukorkát szopogatott. S mintha csak összebeszéltek volna, a hóemberhez léptek, és belenyomták a felső hógolyóba a cukorkájukat. A hóember egyik szeme zölden, a másik pirosan csillogott.

KESZEG ÁGNES
rajzai

– Miből legyen az orra? – kérdezte Apa.
– Murok sincs itthon! – csapta össze a kezét Anya.
– De van egy kartoncsövünk a vécépapírból! – mondta Barni, és már futott is, hogy le-
hozza.

– És a szája? – kérdezte Dorka.

Tanácsstalanul néztek egymásra.

– Már tudom – mondta Dorka, előhalászta a tegnap elszakadt hajgumi-
miját, és belenyomkodta a hóember fejébe.

A hajgumi vége lefittyent, mintha szomorkodna a hóember, és legörbülne a szája.

– Szia, te cukorkaszemű, hajgumi szájú, vécétekercs orrú, halászbotos hóember, aki krumplit fogott! – kiáltotta Hanna. – Miért szomorkodsz? Mert nincs sapkád?

Ekkor Apa elkiáltotta magát:

– Aki utolsónak ér az ajtóhoz, az a hóembernek adja a sapkáját!

Nagy visítozás támadt, hanyatt-homlok rohant mindenki a bejárat felé. Barni ért oda elsőnek, aztán Anya, majd Dorka és Hanna. De hol van Apa? Az elején még ő volt a leggyorsabb... Körülnéztek. Ekkor felemelkedett a friss hóból egy élő hóember! Orra, szeme, szája, haja csupa hó volt, és egy picit hasonlított Apához.

– Ehbothottam a hánkóban – hápogott Apa, és nagy nehezen lábra állt.

– Segítek, Apa – nagylelkűsködött Barni, s miközben paskolta le a havat Apáról, felkapta a sapkáját, és a hóember fejébe nyomta.

Nagy nevetés támadt, a hóember fején pedig estig ott díszelgett Apa angyalhozta, csíkos sapkája.

– Alternatív hóember, az biztos – jegyezte meg Barni –, de legalább igazi sapkája van!

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Dugópuska ezredes úr

Hol bolt, hol nem bolt, mindjárt Porolóbaba szomszédjában, a Holnembolt legtágasabb polcán állt egy papírmásé hegydomb. A tetején héttornyú várkastély. Szilveszter napján, pontban éjfélkor, egy pompás díszlövésre felpattant a vár kapuja, és tarka báli társaság özönlött a domboldalra. Nevettek, mulattak, aztán hajnalban egy újabb évre ismét eltűntek a várfalak mögött. És mit gondolsz, ki adta meg az éjféli pompás díszlövést? Hát Dugópuska ezredes úr!

Egész évben erre készült, katonásan vezényelte az életét:
– Egy-kettő! Első a kötelesség! Egy-kettő! Első a fegyelem! Ha a dugó jót pukkan, az újév is betoppan! – szokta mondogatni.

Történt egyszer, éppen szilveszter reggelén, hogy sűrűn hullott a hó, és Dugópuska ezredes úr tetterre készen ébredt:

– Egy-kettő! Ébresztő! Egy-kettő! Friss levegő! – És vett egy nagy levegőt, olyan nagyot, hogy a huzattól a dugója becsúszott a puskacsőbe, a dugótartó madzag megfeszült, s végül – patt! – elszakadt. A dugó megbennragadt a csőben.

– A dugó! Hukk! – mutogatott a torka felé kézzel-lábbal Dugóspuska ezredes úr. – Beragadt a pukk! A dugó!

– Nanana, ezredes úr! – ugrott oda fürgén Porolóbaba. – Magának éjfélkor lőni kell! – És kis porolója nyelével belekotort a puskacsőbe. Ám a dugó túlságosan mélyre csúszott.

– Most mi lesz – fuldoklott az ezredes úr.
– Nanana, ezredes úr! Majd én hozok segítséget! – nyugtatta Porolóbaba, és elporzott.

– Csak siessen! – lihegte az ezredes úr. – Első a kötelesség! Ha nincs dugó, nincs lövés! Ha nincs lövés, nincs éjfél! Ha nincs éjfél, nincs újév! Ilyen szégyent! Kérem a büntetésemet!

Porolóbaba messziről biztatta:

– Nanana, ezredes úr, csak semmi csüggedés! Itt van Papírforgó, Pipaszurkáló és Fakanál Rézi, nekik van a leghosszabb nyelük, majd ők kikotorják azt a dugót!...

– Kezdjék, kérem, egy-kettő!

Papírforgó, Pipaszurkáló és Fakanál Rézi sorban megpróbálták megmozdítani a dugót, ám az úgy állt a helyén, mint a kő.

– Vége a becsületnek! – zokogta Dugópuska ezredes úr.

– Nanana, ezredes úr! – mondta elszántan Porolóbaba. – Majd az én porolóm megadja a jelet! Úgyis poros a szőnyegem. Hátha így is eljön az újév!... Tán még a várkapu is megnyílik!

Porolóbaba felterítette a porolóállványra a szőnyeget, és megmarkolta a porolóját.

Elkövetkezett az év utolsó órája. Már csak három perc, már csak kettő, már csak egy... Ekkor Porolóbaba izgalmaiban teljes erejéből rávágott a nagyszőnyegre!

...Szállt a por, szállt, szállt... Megcsiklandta Dugópuska ezredes úr orrát... Megcsavarta, megtekerte... Az ezredes úr levegő után kapkodott:

– Há... Há... Há...! – és tüsszentett egy olyan hatalmasat, hogy abba az egész várdomb beleremegett. De nemcsak a várdomb, hanem a megszorult dugó is! A tüsszentés erejétől pontban éjfélkor olyat durrant, mint egy rézágú.

Abban a pillanatban beköszöntött az újév.

– Csoda történt!... – rebegte Dugópuska ezredes úr.

Feltárult a nagykapu, és a táncoló, mulatozó társaság kiözönlött a hóba. Porolóbaba táncot járt Fakanál Rézivel.

– Ezredes úr! Jöjjön maga is! – kiabálták a bálozók.

– Köszönöm, de jobb nekem most itt állni... – válaszolta boldogan Dugópuska ezredes úr.

Ott áll azóta is a Holnembolt legtágasabb polcán, megbízhatóan, ugrásra készen.

Mert Dugópuska ezredes úr maga az élő kötelességtudás.

Így volt, nem így volt, égbőlpottyant mese volt!

SZABÓ ZELMIRA rajzai

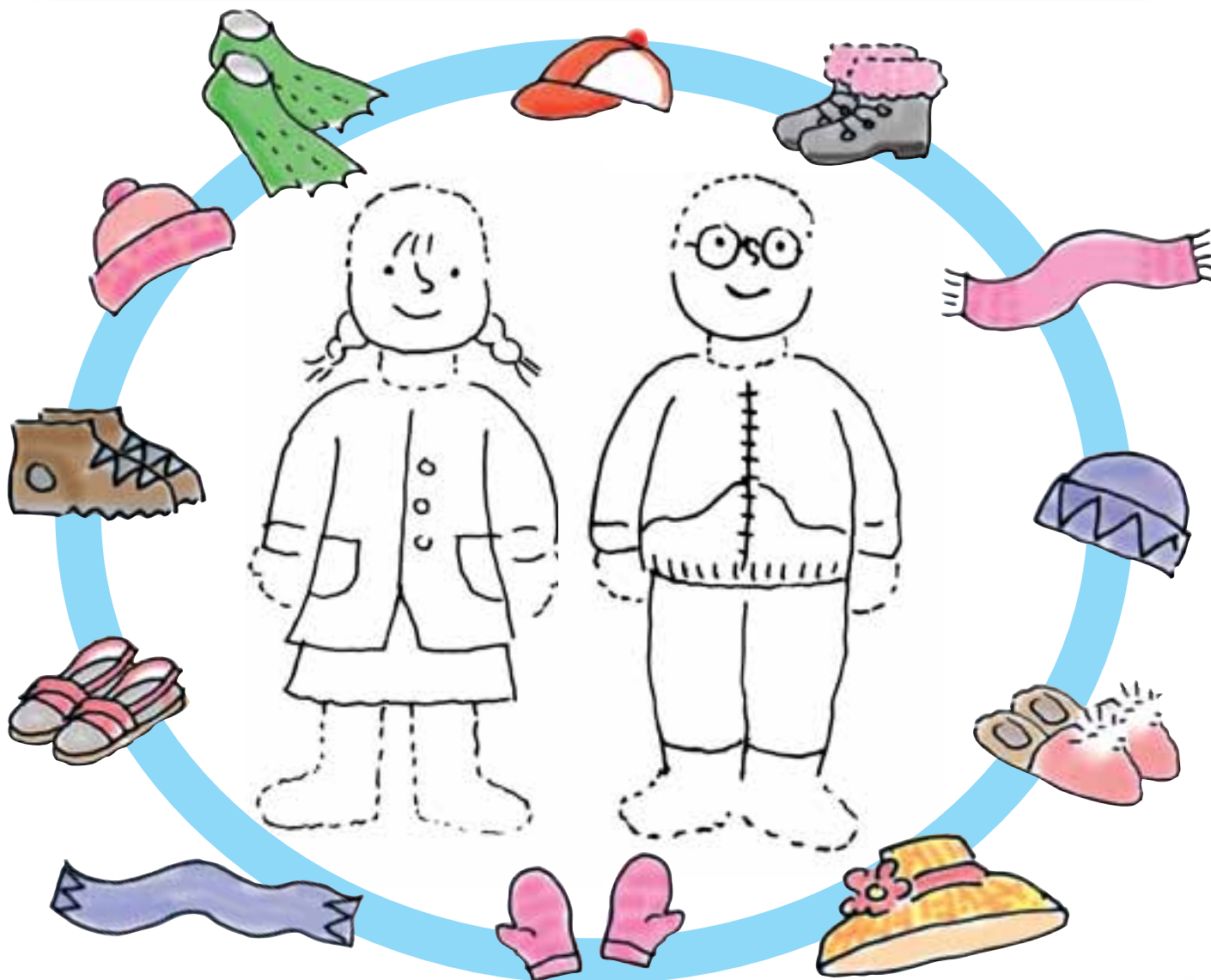

Fesd egyforma színűre az azonos
mintájú csákót, trombitát és dobot.

Havat, jeget kérj az öreg Tél apótól, szánkót, sílécet,
korcsolyát rajzolj magad a téli játéokra vágyó gyerekeknek.

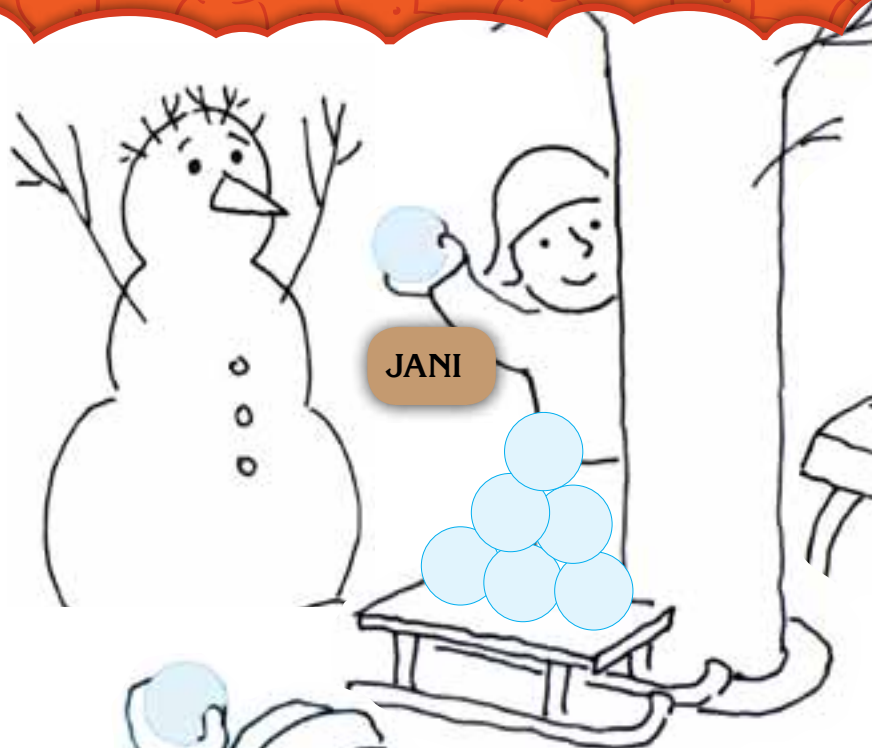
Ki ne menj sapka, sál, kesztyű, meleg lábbeli nélkül! Rajzold rá Jankára,
Zsomborra saját téli ruhadarabjait. Karikázd be, amit nem a hóban viselnek.

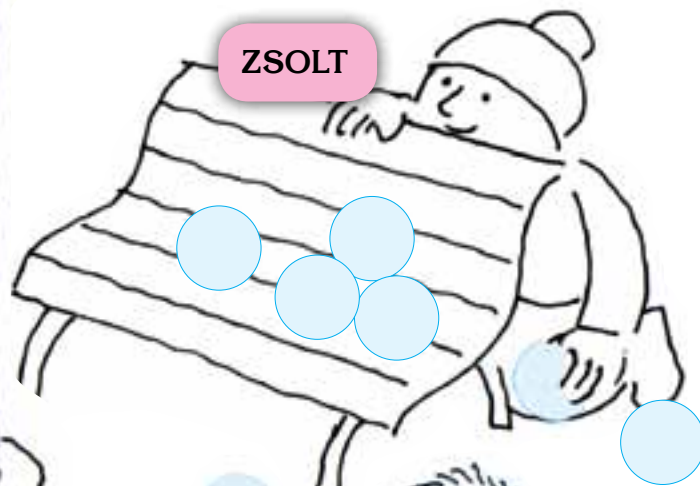

Fejezd be a hóembert:
rajzold rá, ami hiány-
zik. Melyik rajzról mit
veszel kölcsön?

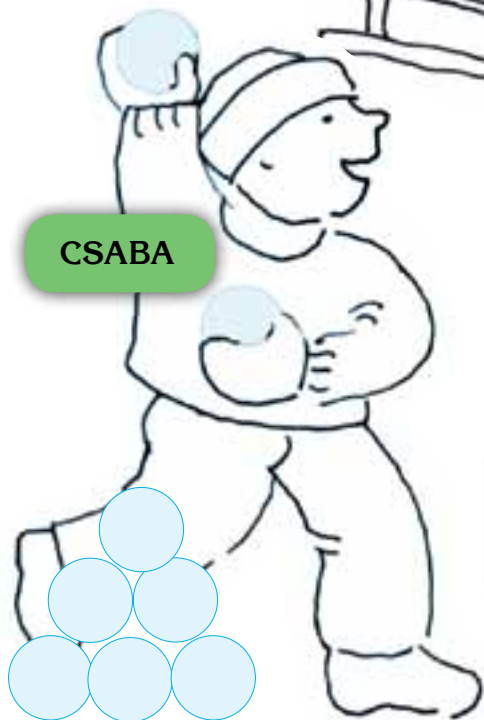
MÜLLER KATI rajzai

JANI

ZSOLT

CSABA

Színezd ki a rajzot, és
számold meg, kinek
van a legtöbb hógolyója.

LÁSZLÓ

DONKÓ LÁSZLÓ

Jön a tél

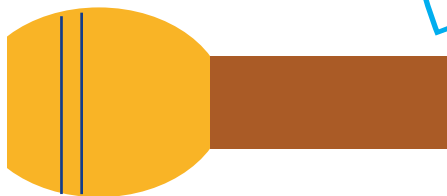
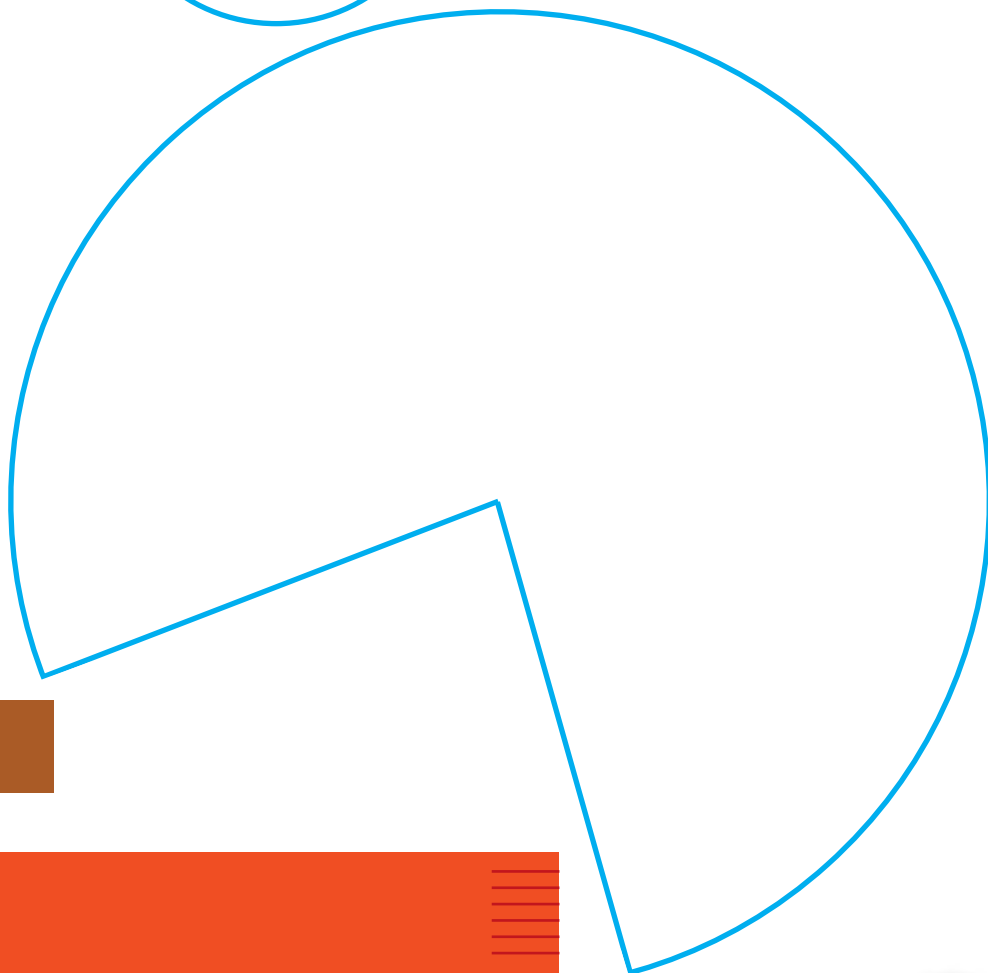
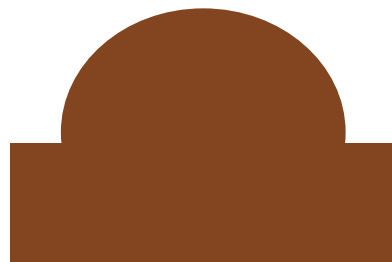
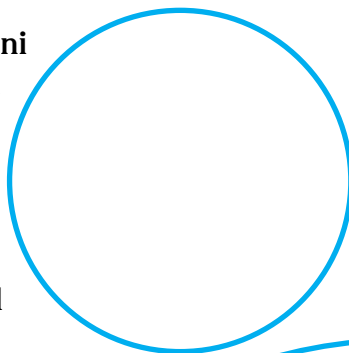
Ha jön a tél,
Megesik,
Reggelig a
Hó esik.
Hull egy dombnyi
Hódara,
Fehér a hegy
Oldala.
A rét növeszt
Hóhajat,
Fésűjével
Szél szalad.
A hóban a
Szán ha fut,
Nyomot hagy a
Gyalogút.
Vidám a tél,
Hű, de jó:
Elrepül egy
Hógolyó.

Színezd ki a rajzot.

BAK SÁRA rajza

Harai Erzsébet, zabolai tanító néni
osztálya kartonból vágta ki, majd
ragasztóval illesztette helyükre a
hóember részleteit.

Neked is sikerülni fog! A túloldal-
ra ragassz fehér lapot. A hóem-
bernek fess, vagy színes papírból
ragassz arcot.

TOLNA ÉVA

Madárvers

Három madár búzát őrölt,
Fehér lisztje földre hullt,
Szél felkapta, addig vitte,
Míg fehér lett minden út.

Varjú Vince virradatkor
Az ablakán kitekint,
Az éjszaka varázsolta
A tél havát odakint?

Sétálni most volna kedvem,
Kár, hogy nincsen hócipőm,
Üzenjek a Tél apónak?
Most az idő kedvező.

Gyorspostával elhozhatnák
A szomszédos verebek,
Januárra megkaphatnám,
A kemény fagy közeleg.

Ki vigye, ki hozza?
Csivitel a sok veréb.
Tépik egymást, veszekednek,
Míg a cipő földet ér.

Hó belepi, szél elfújja,
A lábbeli odalesz,
Varjú Vince cipő nélkül
Vészeli át a telet.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajza

A szegény csizmadia és a szélkirály

Székely népmese

Annyi gyermeke volt egy csizmadiának, mint a rosta lyuka, még eggyel több. Éjt és napot egyg t tett,  gy dolgozott, hogy eltarthassa őket.

Történt egyszer, hogy fizetségül egy véka lisztet kapott, de hazafele a sz l mind elvitte, úgyhogy az üres v k val állított az éhes gyermekek el .

– Elmegyek, megk rd m a Sz lkir lyt, hogy volt szíve elvenni az  n kevés lisztemet – kesereg a szegény ember.

Megy hegyen-v lgy n, erd n-mezőn keresztül, s megl t közeledni egy forgószelet, mely dühösen sodorja az  t porát a magasba. Megretten a szegény csizmadia, lekapja a kalapját, s leborul a földre.

– Szerencséd – sz lal meg a sz l –, hogy tisztelettel k sz nt tt l. Tudd meg, én vagyok a Szélkirály. Mi járatban vagy?

–  ram – mondja a szegény ember –, éppen fels gedhez j tem elégtételt kérni. V ka lisztemet Sz l rfi cs fs gb l mind sz t-hordta, s most a csal dom éhezik.

– Majd meglakol a gonosz kölyök – sz l a Szélkirály.

Elviszi a csizmadiát a kastélyába, jól megvendégeli, megajándékozza egy berb ccsel, s azt mondja:

– Ha hazaérsz, mondd neki: „Rázd meg magad, te berbécs.” Egész hónapra való pénzét r z le magáról. De jól vigyázz, hogy amíg haza nem érkezel, ki ne próbáld.

B cs t vesz a szegény ember a Sz lkir lyt l, s hazaindul. De bizony a kíváncsiság nem hagyja nyugodni, s kipróbálja a berb cset. Felszedi az aranyakat, s boldogan száll meg egyik kom -

jánál. Megkéri, nehogy a berbécsnek azt találja mondani: „Rázd meg magad, te berbécs!”

Alig alszik el szegény csizmadia, a kíváncsi házigazda és a felesége ráparancsol a berbécsre:

– Rázd meg magad, te berbécs!

Mikor látják, hogy a föld telis-teli arannyal, fogják, s kicserélik a magukéval.

Hazaérkezik a szegény ember, s mondja a berbécsnek:

– Rázd meg magad, te berbécs!

De a berbécs csak néz a szeme közé, s nem rázza meg magát. Ismét útra kel a szegény csizmadia, megy egyenest a Szélkirály kastélyába. Azt mondja a Szélkirály:

– Nem fogadtad meg a szavam. Most adok egy abroszt, ennek csak azt kell mondani: „Terülj meg, te abrosz!”, s egyből tele lesz a legjobb ételekkel. De vigyázz, hazáig ki ne próbáld!

De bizony a szegény ember most sem állotta meg, s az abroszt is kipróbálta. Estére kelve az idő, megint a komájához tért be, s most is azt mondta:

– Nehogy azt mondjátok az abrosznak: „Terülj meg, te abrosz!”

A komája és a felesége alig várták, hogy elaludjon, kicserélték az abroszt is.

Másnap hazaérkezik a szegény ember, s hát a csuda majd

megöli, mert hiába mondja tízszer is, százszor is: „Terülj meg, te abrosz!” Mit volt mit tenni, elment még egyszer a Szélkirályhoz. A király megajándékozta egy botocskával, de kikötötte, hogy amíg haza nem érkezik, nehogy azt parancsolja: „Kerekedjél, forgolódjál, te botocska!”

Vagy volt kíváncsi eddig a szegény ember, vagy nem, de most alig várta, hogy megtudhassa, mi haszna lehet a botocskának. Amint egyedül maradt, már mondta is:

– Kerekedjél, forgolódjál, te botocska!

OROSZ ANNABELLA rajzai

Felpattan a botocska, s elkezd összevisz-
sza verni. A szegény ember már alig állott a
lábán. Ráadásul legnagyobb ijedelmére még
egy ott legelő bika is nekifut. Odakiált a sze-
gény ember a bikának:

– Hök! – s hát a botocska is megáll.

Újból a drága komájánál szállott meg.
A lelkükre kötötte, nehogy azt találják mon-
dani: „Kerekedjél, forgolódjál, te botocska!” –
mert csúful járnak.

Azok beviszik a szobába a botocskát, be-
zárkóznak, s az asszony mondja is:

– Kerekedjél, forgolódjál, te botocska!
Egyszer nékem, másszor az uramnak!

Felpattan erre a botocska, egyszer az
egyiket, máskor a másikat püföli. Felébred
a csizmadia a nagy jajgatásra, s mondja:

– Úgye megmondtam, hogy ne járjatok a
botocskámmal, mert a büntetés pálcáját ké-
ritek magatokra.

– Jaj – kiabálja az asszony –, édes ko-
mámuram, ne hagyja, hogy tovább verjen,
visszaadjuk a berbécsét is, az abroszát is.

– Hök! – szól rá a szegény ember a botoc-
kára.

A berbécsét s az abroszát hazavitte a csa-
ládjának, s azóta nem látnak szükségét. Ha
meg nem haltak, máig is élnek.

Ti küldtétek

• Csupa hó ez a Szivárvány, hóvarázsló! A **csíkszeredai** Aranyalma Óvodában **Bán Angella óvó néni** csoportja gyufásdobozra ragasztotta a kartonból kivágott szántalpakat, és vattával tölte, cérnával kötözte ducira a fehér zokni-hóembereket. A gombokat egyelőre ragasztották, jövőre varrni is megtanulják.

• Mi a titka a **Marosvécsen, Mera Ilona tanító néni** osztályában készült hóembernek? Az, hogy keze, kalapja, seprűje egy kis ragasztó-alátét segítségével kiemelkedik, vagyis térhatású.

• **Poenar-Nagy Csilla Zsuzsanna óvó néni** csemetéi a **zilahi 4-es Óvodában** tépett, illetve szabályos négyzetekre vágott mozaikokból ragasztották a hóembereket, a képkeretet, fényes, fekete papírból a kalapot, vattából a havat.

• Hó híján fehér papírból gyúrtak, ragasztottak, festettek hóembert **Farkas Andrea és Gergely Erika óvó néni** méhecskéi is a **kolozsvári Hársillatú Óvodában**.

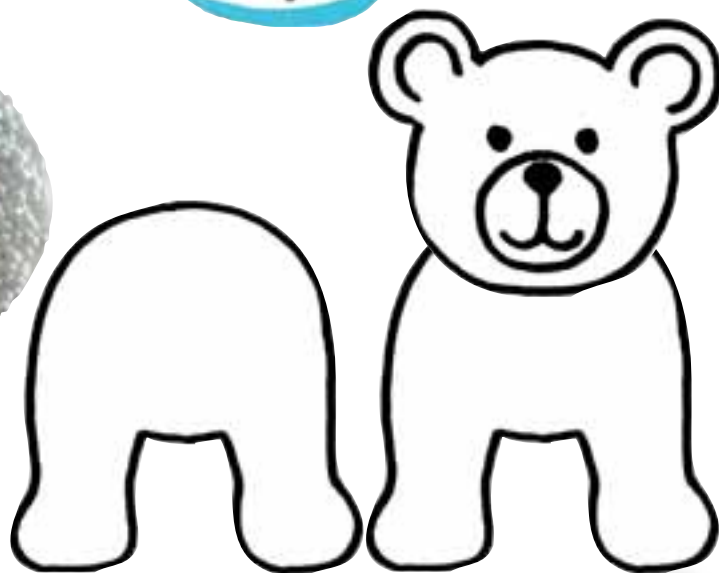

- Vattapuha bélésanyagból szabták, és rajzzal, kollázssal egészítették ki a hóembert **Dolóczki Márta tanító néni szatmárnémeti** kisdiákjai.

- A magyarlapádi **Szilágyi-Székely Melinda tanító néni** osztálya a kacskaringós hóember körvonalát kék papírból vágta, fehér alapra ragasztotta. Másik hóemberük csillagos kalapjára, csizmájára és a bevágások segítségével térhatásúra nyitható pocakjára büszke.

- **Zimándújfalusi** olvasóink egy kisebb és egy nagyobb fehér kartontányérból ragasztották a hóembert. A jeges-medvét sablonnal vágták ki, derekát boszorkányletrából ragasztották. A tányér-tenger jéghegye krétából, a hómező habszivacs-golyókból „fagyott”.

Szárnybontó

Ráduly Kinga, Szacsva

Székely Hozsanna,
Nagyvárad

Hópelyhek, jöjjetek!
Ne késlekedjete!
Ne olvadjatok!
Kérlek szépen,
Ne rosszkodjatek!
Jöjjön a hideg!
Ne legyen meleg!
Mert ha tél van,
Jókedvem van!

Dobos Henrietta,
Csíkszentdomokos

Orrom répa,
szemem szén,
formám pufók,
de a csókának
mégsem elég.
Azt gondolja,
még kéne csizma,
de az én lábamra
nem lesz soha.
De azért van
kesztyűm, sálam,
majd a nyáron
elprédálom.

Váradi Tímea,
Kolozsvár

Erdei Adrienn, Sarmaság

Én vagyok a tél tündére,
Havat hozok a mezőre,
Gyermekeknek örömet,
Szánkózhatnak eleget,
Amíg jön a kikelet.
Vígan siklik a szánkó,
Arcuk piros, lobogó,
Egészséges gyerekek
Csúszkálni mind szeretnek.

Rácz Réka, Monó

Szőcs Antal,
Erdőfüle

Éjmelelyből fölzengő,
Sztál a havas eső.
Fagyos a levegő,
Elkel már a nagykendő,
Véget ért az esztendő.
Szánkó illan a havon,
Hópehely ül az ágon.
Elkel már a nagykabátom
És a hosszú sálam.

Kovászna, 2-es Óvoda

Kelemen Dániel, Kovászna

Itt van már a tél,
Hó fedi a tájat.
Puha takarót ad
Virágnak, búzának.
Cikázó hópehelyek
Hullanak a földre,
Minden kisgyerek
Boldog öröme.

**Bálint-Kajcsa Kamilla,
Csíkkozmás**

Korán reggel ébredezem,
Fogkefém kezembe veszem.
Mosakodok, reggelizek,
És Bálinttal útra kelek.

**Molnár Brigitta,
Magyarlapád**

**Gombkötő Karola,
Marosfelfalu**

Cornea Kincső, Marosfelfalu

Itt a tél, brr, de fázom.
A hógolyózás már nem álom.
Hóember is épül már,
engem még sok játszás vár.
Megyünk sízni, jaj, de jó!
Piros arcunk mosolygó.

**Szekernyés Péter,
Marosvásárhely**

Boros Hanna, Kolozsvár

Csipike postája

Mekkora az orrod, kis barátom? Nekem – és mint hallom, Mátyás királynak – szép nagy jutott. Lehet, hogy ott tartotta az igazságszeretetét. Nagy orr, nagy igazság. Ez nálam is megvan.

Amikor például Kukucsi – miután végigaludta az egész adventet, takarítást, főzést, készülődést – szent Karácsony estéjén kipihenten, kicsípve magát hétszegre előbújt kamrájából, és letelepedett az ünnepi asztalhoz, igazságos Mátyásként ripakodtam rá:

– Eddig, s ne tovább!

De Tiptupa, akinek az orra picit, a szíve viszont óriási, békítőleg penderült közénk:

– Ma este Kukucsi segít nekem. Ha már ilyen szép csokornyakendőt kötött, ő lesz a pincérem.

– Igenis, kez’ csókolom – ugrott Kukucsi készségesen –, akkor most rögtön mindent megkóstolok, hogy tudjam, mit szolgálok fel.

Fazakas Csenge,
Szatmárnémeti

Stanciu Fatima,
Medgyes

Se megmukkanni, se megpukkadni nem volt időm, mert kopogtak: vidám ricsajjal érkeztek barátaink, persze csak az apróbbak, mert a nagyokkal a tisztáson találkoztunk éjfélkor.

– Ó, ezek a karácsonyi illatok! Már messziről csalogattak – áradozott Nyúl, mókásan remegtetve orrcimpáját.

Hát igen, az erdő lakói az igazság mérlegelése helyett inkább szimatolásra használják az orrukat. Ez náluk létkérdés.

Mi, manók és ti, emberek emlékezni is tudunk az orrunkkal. Szippantsd be a fenyő, a kalács, a rotyogó töltött káposzta illatát, s meglásd, sok év múlva egyetlen foszlánya ezeknek az ismerős illatoknak felidézi gyermekkorod Karácsonyait.

Mi is elraktároztuk emlékeink közé Tipetupa vargányasültjének, mézes mogyorójának illatát, zamatát, viaszgyertyáink táncoló fényét, barátaink jókedvét. De a legszebb mégis a rajzaitokkal, kézimunkáitokkal díszített karácsonyfánk volt a tisztás közepén. Ott zengedett körülötte az erdő apraja-nagyja, és ott ragyogott hegyén a karácsonyi égbolt legfényesebb csillaga.

Melyhez hasonló jókat
CSIPIKE és TIPETUPA

Németi Boglárka
Evelin, Dés

A marosvásárhelyi
Dacia Gimnázium
IV. D osztálya agyagból
formázta meg Csipikét

Demeter Örs,
Csíkszereda

Szivárvány-posta

Arra biztatjuk minden új és régi barátunkat, óvodást, iskolást, hogy küldjétek Csipikének, Típetupának, a Szivárványnak rajzot, kézimunkát, mesét, verset. Ha nem tudtok írni, diktáljátok le az üzenetet egy felnőttnek, és kérjétek, hogy küldjék el a címünkre postán vagy villámpostán. Köszönjük azoknak, akik már meg is tették ezt: **Kovács Tamara**, Szilágyperecsen; **Gyéresi Blanka**, Maier Dávid, Marosvásárhely; **Balla Éva**, **Sárosi Virág**, **Máthé Orsolya**, Kolozsvár; **Gács Ágota Anikó**, Aranyosgyéres; **Jakabffy Boróka Kinga**, Nagyenyed; **Lakatos András Tibor**, Diószeg; a **csíkszeredai** Micimackó Óvoda Zsebibaba csoportja; a **disznajói** óvodások; a **medgyesi** Gyermeköröm Napköziotthon; a **szilágypaniti** óvodások; a **szászrégeni** A. Maior Gimnázium I. B; a **marosvásárhelyi** R. Guga Gimnázium II. B; a **zilahi** M. Eminescu Iskola I. D, a I. Maniu Iskola II. B; a **négyfalusi** Zajzoni Rab István Líceum I.; a **gyergyószentmiklósi** Vaskertes Is-

kola I. B; a **csíkszeredai** Petőfi Sándor Iskola I. C; a **kolozsvári** Apáczai Csere János Líceum I.; a **zilahi** I. Maniu Iskola II. B, a M. Eminescu Iskola I. D osztálya; a **kovásznai** I. B; a **gelencei** I. B; a **dési** I.; az **erdőszentgyörgyi** I. B osztály; a **mezőfényi** óvodások, I. és II. osztályosok; a **széki** óvodások és másodikosok.

● Gyertek **Firtosvára**ljára! – hív **Jakab Melinda** óvó néni csoportja. – Építsünk együtt a tavalyinál is nagyobb hóembert.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára!

E lapszám támogatói:

- Aki köhécsel, jöjjön a **tordai sóbányába!** – biztat **Komáromi Tünde óvó néni** csoportja. A sóhegy mélye izgalmas, csodaszép, és gyógyítja tüdönket.
- A **marosvásárhelyi 8-as Óvoda Micimackó csoportja** és **Sikó Anna óvó néni** havas és „Szivárványos”, boldog januárt kíván minden olvasónknak.
- Első osztályosok vagyunk. Amint bemutatottak téged, osztályunk minden tanulója havonta vásárol, böngész. Iskolánk konyhájában főzőcskézni is szoktunk, itt épp szilvás-gombócot. Gyertek, kóstoljátok meg ti is. A rétyi elsősök és **Gáspor Melinda tanító néni**

Címlap:
BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIII. évfolyam, 351. szám.
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Laptev: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3 lej

Szivárvány